

Cenné exponáty Největší historickou hodnotu mají pamětní ceny lomnických bicyklistů z přelomu 80. a 90. let 19. století. 4x foto: Jaroslav Hoření, MF DNES

Sběratelé nechodí jen po aukcích, ale i po smetišti

Lomnické muzeum láká na výstavu Chvála sběratelství. Dokumenty a předměty z historie Lomnicka po půdách i smetištích posbíral Jaroslav Kordík.

LOMNICE NAD POPELKOU Smetišťe, sběrné dvory, půdy starých domů, ale i antikvariáty či internet jsou rájem sběratelů i muzejníků. Díky nim se pro budoucí generace dochovávají odkazy předků jako staré medaile či odznaky, historické listiny či staleté obrazy.

Ne každý soukromý sběratel se svojí sbírkou může veřejně pochubit tak jako Jaroslav Kordík, rodák z Lomnice nad Popelkou. Ve zdejším muzeu je do konce měsíce k vi-

dění výstava „Chvála sběratelství“, zahrnující exponáty, které by se hodily i muzeu.

„Z pohledu pracovníka muzea mají největší historickou hodnotu pamětní ceny lomnických bicyklistů z přelomu osmdesátých a devadesátých let 19. století. Výstavu jsme uspořádali k autorovým padesátinám. Většina exponátů má stejný podtext, vztah k historii Lomnice nad Popelkou a okolí,“ říká ředitel lomnického muzea Jan Draho-

FAKTA

Chvála sběratelství

Výstava soukromé sbírky **Jaroslava Kordíka**.

Nejzajímavější jsou **pamětní medaile** klubu bicyklistů z přelomu 80. a 90. let předminulého století.

Cenné jsou i **historické fotografie** Lomnice před 100 lety, pozvánky na dobové akce, reklamní plakáty místních firem a firemní korespondence, dochované místní výrobky jako **kávomlýnky** Loda, obaly od drogistického zboží, některé i s původním obsahem. Výstava potrvá v Městském muzeu a galerii v Lomnici nad Popelkou **do 30. 3. 2011**.

ňovský. „Už vidím, jak to ze mě loudí,“ reaguje na ředitelova slova Kordík.

Oba pánové jsou kamarádi. Při hledání vzácností, které pro neznané jsou jen krámy na vyhození, se léta a často setkávají. „Sběratelství se věnuji už odmalička. Kolikrát jsme tady s panem ředitelem nešli ze školy na oběd, ale na smetiště,“ světuje se Kordík.

Napln se sbírání předmětů s lomnickou historií začal Kordík věnovat až později. „Ten hlavní impulz přišel až po roce 1989, kdy jsem od babičky dostal historické pohledy,“ upřesnil.

Smetišťe zůstaly jeho oblíbeným cílem vyletů dodnes. „Někdy mě to popadne a celý den objí-

dím smetiště i starozitnictví. Je tu jaro, to bude brzy nové zboží,“ usmívá se sběratel nad představou jarních úklidů na chatách, chalupách a v rodinných domcích.

Přesnou velikost své sbírky nezná, ale odhadem je v muzeu k vidění asi tak třetina. Kromě cyklistických medailů a listin, které pocházejí právě ze smetiště, budí na výstavě pozornost i fotografie Lomnice před sto lety. Cenné jsou také různé reklamní plakáty lomnických firem i historické výrobky, jako místní kávomlýnky Loda.

Pro Kordíka, jako každého správného sběratele, má hodnotu i maličkost. „Je škoda, když lidé vyhodí věci, které by se měly dochovat pro budoucí generace,“ upozorňu-

je. „Budeme rádi, když se předměty zachrání u nás nebo u soukromých sběratelů, hlavně když se zachrání,“ přitakává ředitel muzea.

Sám Drahoňovský našel v listopadu 2007 ve sběrném dvoře, kam šel vyhodit odpad, krabici s archivními dokumenty sahajícími až do 16. století. Netýkaly se sice přímo Lomnice, ale okolních měst Jičina, Turnova, Rovenska pod Troskami či Vysokého Veselí.

Oba milovníci historie nakonec přidávají sběratelský vtíp: „Kdo je největším nepřitelem sběratelů? Vdovy. Celou dobu je manželé štvou shromažďováním krámů, takže po jejich smrti hned všechno vyhodí“.

Jaroslav Hoření

Dosloužily Na výstavě jsou k vidění i staré fotoaparáty, které už dnes nahradily moderní přístroje. Návštěvníci si tu mohou prohlédnout třeba i historické čistící prostředky.

Ze smetiště Jaroslav Kordík, autor výstavy Chvála sběratelství, se netají tím, že některé kousky našel i na smetišti.

Fórum čtenářů

Vaše názory nás zajímají

Pišťe, volejte, mailujte vaše názory na redlib@mfdnes.cz, MF DNES, OC Fórum Liberec, Soukenné nám. 2/669, 460 01 Liberec, telefon 488 123 111. Diskutovat můžete na internetové stránce liberec.idnes.cz. Vlastní autorský blog si můžete založit na adrese blog.idnes.cz.

Náměstek se jen tak nedá

Děkuji za články s tematikou aktuální politické situace na liberecké radnici. Docela se mi z toho dělá špatně, ale to je asi tak vše, co s tím mohu dělat. Myslím, že mnohým lidem snad definitivně otevrou oči a pochopí, jací lidé také řídí toto město. Bohužel, nové volby budou až za tři roky, ale pokud to takhle půjde dál, tak opravdu nevím, koho přistě volit. Snad konečně ty Marťany! Boj o moc, který momentálně graduje v nejvyšších patrech liberecké radnice, není ale zase tak překvapivý a ti, kteří dlouhodobě sledují neukojené politické ambice současného náměstka Jiřího Šolce, jej považují za předvídatelný. Pan Šolc na mne totiž působí jednoznačně jako člověk hnaný chorobnou touhou ocitnout se za každou cenu až na samém vrcholku politického piedestalu, který mnohem výrazněji přesahuje jeho tělesnou výšku 214 centimetrů. Zatímco dříve se tam snažil proboujet často až úpornou grafomanií a prostřednictvím médií se neustále vyjadřoval ke všemu, k čemu se jen trochu vyjádřit dalo, před časem alespoň částečně pochopil, že cesta nahoru vede úplně jinudy: hlavně přes výhodná politická spojení. Stačí si připomenout jeho loňské zákulisní námluvy po komunálních volbách s ODS, proti

teré se přitom v předcházející předvolební kampani i ve své rétorice tak rád vymezoval. Ostatně v případě pana Šolce není politické klíčování a převlékání kabátů ničím novým. Svého času se stal z angažovaného a nezávislého politika nejprve sympatizantem a pak i členem Strany pro otevřenou společnost, jejíž popularita na veřejnosti v té době stoupala. Jenže právě v řadách SOS způsobil nakonec podobný rozkol, na jaký nyní zadělal na liberecké radnici. Zavlekl tam stejné praktiky, jaké teď používá i vůči svým koaličním partnerům (interní názory sdělovat zásadně přes média, minimální loajalita ke spolupracovníkům, ješitnost, kariérismus). V roce 2009 byl sice ze SOS vyloučen, ale strana se dosud z této roztržky

Náměstek Jiří Šolc podle čtenáře touží dobýt křeslo primátora.

nevzpamatovala. Pan Šolc si s tím však hlavu nelámá, záhy si našel jiné útočiště a zamířil mezi Starosty pro Liberecký kraj, kteří se – jaká náhoda – zrovna vezlí na vlně popularity. Proto jsem přesvědčený o tom, že až už boj na liberecké radnici dopadne jakkoliv, pan Šolc se jen tak nedá. Naopak – tak jako v předešlých krizových situacích se opět spojí s některým ze silných hráčů, kteří mu nedovolí padnout. Lidé posedlí kariérismem a pocitem vlastní nepostradatelnosti jsou totiž nezničitelní.

Jiří Stojaspal, Liberec

Mluví má odvahu i dostatek drzosti

Před lety na pravidelném „pokocu s primátorem“ se poslouchač rozzlobil, že primátor má 35 tisíc a za co!. Dějiny pokročily a primátor si s požitky už přijde na málem 100. A směrem dolů můžeme odhadovat, za kolik uřadují jeho podřízení až ti úplně dole. Pokud se týká četnosti a přímé odbornosti, určitě se nejvíce musí činit referenti. A to je stejné ve všech oborech. Ti zpravidla nemají k dispozici přidělené auto, jsou kontrolováni, jak a kde se pohybují a co dělají. Vyžadují se od nich znalosti zákonů, předpisů či termínů a jakýkoliv přestupek, s prominutím, odserou. Ti jsou zpravidla na průměru a ten je na „venkově“ 20 tisíc. A jelikož je na „venkově“ desetiprocentní nezaměstnanost, tak si těžko nacházejí další šolich na přilepšenou, jako například onen mluvčí. Pro příklad je dobře vybrán: Přiznal, že by měl v Praze cca 150 tis. A není mu trapné přiznat, že mluvčího libereckého magistrátu si vzal jen tak k účasti v představenstvu v liberecké teplárně. A zřejmě ke mluvčímu nemá

zrovna blízko, jednak nezná poměry v Liberci ani profesní praxi, tedy má odvalu resp. dostatek drzosti. Je skutečně obtížné hledat důvody, kdo si plat zaslouží a kdo méně. To je spousta hledisek, z nichž vybírám patologickou potřebu úředníka úřadovat a ten tam sedí od nevidím do nevidím či potřebu šetřit energii v bytě anebo nesnášení přítomnosti partnera a věřte, že na posledním místě je skutečná pracovní vyčerpání. A samozřejmě, že někdo umí a druhý kouká. A to už je na místě vedoucí, či některý z postů manažera, který do toho má vidět a mnozí vidí a mnozí jen hádají či nevidí. U nás na venkově se vzájemně hlídáme oproti Praze, kde se vždy především hledalo, kdo dá víc!

J.Havlín

Arogance moci

Pokud kraj představuje pan náměstek Cíkl, který se k dané problematice staví jako k hotové věci a vůbec si neuvědomuje, že v krajském zastupitelstvu jsou i jiní, kteří o tom budou rozhodovat, tak zrušení daných škol proběhne hladce. Jelikož učím na gymnáziu U Balvanu, vím, že v našich připomínkách byly návrhy, jak danou situaci řešit. Je proto nehoráznou drzostí to, co uvedla v sobotním článku MF DNES paní Jiřina Princová, že nikdo jiné řešení nenavrhl. Neučili nás rodiče od mala, že lhát se nemá? Obyčejný člověk si v této situaci připadá zcela bezmocný a znechucený nad tím, co mocní dokáží. Doufám jen, že si páni krajské zastupitelé při rozhodování o osudu některých škol uvědomí, že jejich místa na krajském úřadě nejsou na doživotí. A těch téměř 12 000 podpisů pod naší peticí je 12 000 hlasů voličů.

Radka Ondřejová

výběr z dopisů, kráceno

Vaším objektivem Čtenářské fotografie z rajce.idnes.cz

Procházka Libercem

Čtenář Jaroslav Málek z Liberce nafotil ulice, domy, kostely i ruiny Liberce a snímky vystavil na svém internetovém fotoalbu rajce.idnes.cz. Foto: Jaroslav Málek <http://zirkon.rajce.idnes.cz>

